

Başka Bir Yerin Şarkısı

A.F. Harrold
Resimleyen Levi Pinfold

Tirajı Ümmühan Altun Şaşmaz

KELEBE



*Stephen Dumbrill, Richard Ponsford ve Mark Sullivan'e ithafen,
Hiç yaşanmamış şeyleri hatırladıkları için...*

A.F. HARROLD

*Carly'ye ithafen,
teşekkür ederim.*

LEVI PINFOLD







İÇİNDEKİLER

PAZARTESİ	13
SALI	49
SALI GECESİ	80
ÇARŞAMBA	96
PERŞEMBE	133
CUMA VE SONRASI	222

Çalınan Portakal

*Bir portakal çaldım dışarı çıktığımda
Cebimde sakladım onu
Sımsıcak bir gezegendi sanki her dokunuşumda*

*Portakal kokuyordu nereye gitsem
Ve her ne zaman dara düşsem
Koklardım onu, çıkarıp cebimden*

*Ve gördüm ölü dallarda bile
Buram buram neşe kokan
O güzel, ateşli portakal çiçeğini*

*Bir portakal çaldım dışarı çıktığımda
Ve bir kalkan oldu bana, ne zaman düşünsem
Aydınlık ya da özel bir şey olmadığını dünyada*

Brian Patten
“Toplu Aşk Şiirleri”nden



PAZARTESİ

Çay saatinden sonra, Frank bisikletine atlayıp parka gitti. “Doğruca eve gel,” demişti babası.

Çantasında bir tomar afiş vardı. Annesinin, iş yerinde fotokopiyle çoğalttığı A4 boyutundaki kâğıtlardı bunlar. Tam ortasında Quintilius Minimus’un bir resmi vardı. Resimlerin üstünde ise KAYIP KEDİ yazıyordu. Altında ise daha küçük harflerle şöyle yazılıydı: LÜTFEN KULÜBELERİ VE GARAJLARI KONTROL EDİN. EĞER BULURSANIZ; İRTİBAT NUMARASI... ve peşine de birkaç telefon numarası sıralanmıştı.

Bisikletini çitlere dayayıp, kaydırağa doğru yürüdü. Sonra, çantasından en öndeki afişi çıkarıp, bantla yapıştırdı kaydırağa. Afiş, akşam rüzgârında dalgalanmaya başlayınca düşmemesi için birkaç parça bant daha kullandı...

“Şuna bakın. Kaybolmuş, minik bir *pisipisi*.”

Frank arkasına dönünce yüreği yerinden oynadı birden.

“Fıvancevsca minik *pisipisisini* mi kaybetmiş?”

Dostane bir soru değildi bu. Böylesine alaycı ve bebeksi bir konuşmayla bu soruyu soran kişi Neil Noble'dı. Okulda bir üst sınıftaydı ve Frank'ten nefret ediyordu. Hayır, belki de bu tam olarak doğru değildi. Ondan *nefret* etmiyordu. Ona *kafayı takmıştı*. Her yeri arar tarar, onu oyun alanında



bulur, öğle yemeğinde karşısına dikiliverir, okuldan eve dönerken onu takip ederdi. Ve Frank neden böyle davrandığını bilmezdi.

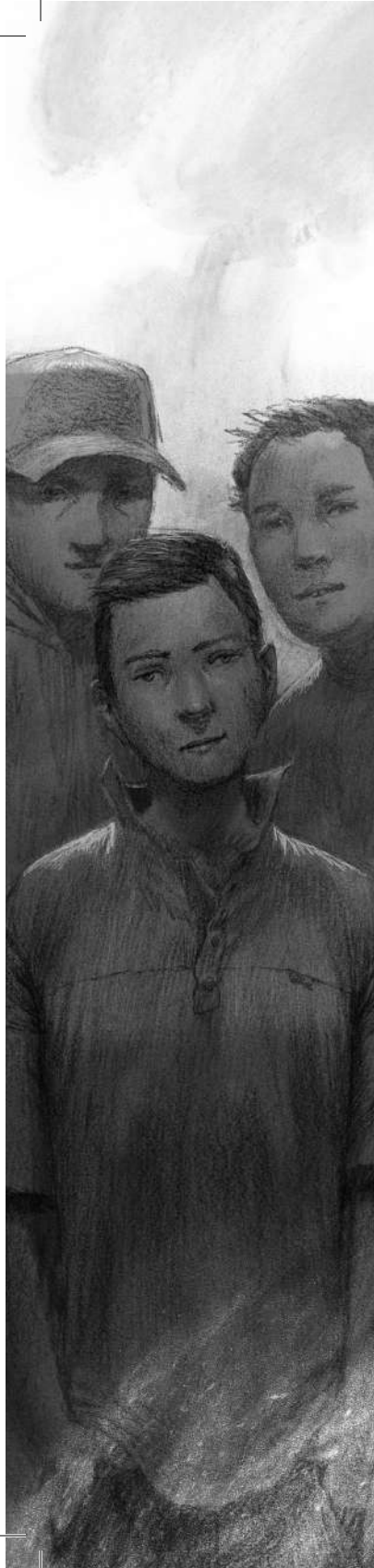
“Konuşmuyor musun? Cevap vermeyecek misin?” diye dalga geçmeye başladı Neil. “Ne oldu? Yoksa dilini mi yuttun?”

Kendi yaptığı sözde espriye güldü.

Tam arkasında duran iki çocuk da gülmeye başladı.

Bu ikili, her zaman onun etrafında dolanırdı: Roy ile Rob. Pek konuşmaz, olayları başlatmaz, sadece dinleyip izler ve Noble’ın gösterisine seyirci olurlardı. Neil bir gün ortadan kaybolacak olsa, ne yapacaklarını bilmeden öylece apışıp kalırlardı. Esas mesele Neil’di.





“H-ha-hayı!” dedi kekeleyerek Frank.

Ve kekelediği için kendisinden nefret etti.

Çocuklar kahkahalarla gülüyor, bir yandan da kısılmış gözlerinden alev saçıyorlardı sanki.

Frank evde hiç kekelemezdi. Sınıfta da kekelemezdi. Aslında hemen hemen hiç kekelemezdi, böyle zamanlar hariç...

Noble, Frank'in yeni yapıştırdığı afişi köşesinden tutup, metal direktten söktü ve paramparça olana dek yırttı.

“Şu senin *ölü* kedin,” dedi uzaklara gözlerini dikerek “neydi adı?”

Frank'in aklından aynı anda birkaç şey birden geçti.

Birincisi; cevap vermezse, daha fazla soru sorup, onu sıkıştıracaktı. Belki de saçma sapan, kaba saba isimler uydurmaya başlayacaktı.

İkincisi; kedisinin ismini söylerse, gülmeye başlayacaktı. Çünkü kedilere genellikle Mouse ya da Douglas gibi normal ve sıkıcı isimler verilirdi; Quintilius Minimus gibi gösterişli ve asil isimler değil...